

Voorlichtingsmagazine ter voorkoming van mensenhandel

Uitgebuit

MENSEN ZIJN GEEN HANDEL!

"Als ik niet met ze sliep, werd ik geslagen"

Jaar opgesloten op donkere zolderkamer

Geen toilet. Geen water. Geen televisie, lamp of koelkast met eten. De Chinese Lei zat een jaar lang onder onmenselijke omstandigheden opgesloten op een Amsterdams zolderkamertje, waar slechts een minuscuul raampje voorkwam dat het ook overdag stikdonker was. Hier had ze gedwongen seks met haar 'baas' en tientallen bezoekers.

De nachtmerrie van Lei begon toen ze zestien jaar was en in een klein dorpje op het Chinese platteland woonde. De omstandigheden en vooruitzichten waren zo slecht, dat ze de kans in de grote stad te gaan werken en geld voor haar familie te verdienen met beide handen aangreep. Vijf andere meiden gingen mee. In de Chinese stad kwamen ze echter nooit terecht.

Mensensmokkel

Lei belandde in een mensensmokkel-transport naar Europa. Wekenlang werd ze in busjes, vrachtwagens, treinen en boten verstopt en van de ene naar de andere locatie vervoerd. Regelmatig had ze gedwongen seks met mannen. De jonge Lei was doodsbang en had geen idee wat haar overkwam, zo blikt ze in redelijk verstaanbaar Nederlands

terug. "Het was heel donker en ik moest altijd stil zijn. 'Jij iets zeggen, ik jou dood maken', gebaarden de mannen. Ik verstond niets en wist nooit waar ik heen ging of wat er ging gebeuren."

Na ongeveer een maand kwam ze aan op de eindbestemming van haar reis: Amsterdam. Een Amsterdammer had geld voor haar betaald en sloot Lei op zijn piepkleine zolderkamertje op. Lei: "Er paste nauwelijks een bed.

Er was geen lamp en ik kreeg slechts af en toe een klein beetje eten en drinken. Drie keer per week mocht ik beneden douchen. Ik moest vaak samen met mijn baas 'slapen'. Twee keer per week kwamen ook andere mannen met mij 'slapen'. Als ik dat niet deed, werd ik geslagen."

Onmenselijk

Lei heeft het zichtbaar zwaar met het oprakelen van haar tijd op de Amsterdamse zolderkamer. Met

Bevrijding nabij

Een keer had Lei de stille hoop dat ze kon worden bevrijd van haar zolderkamer. Nadat ze beneden had gedoucht, stond ze door het raam oog in oog met een man die naast het huis stond. Ze hoopte vurig dat de man dit ergens zou melden. Dit gebeurde niet. Ook de tientallen klanten die Lei op haar zolderkamer bezochten, hebben tot op heden hun mond gehouden.

Ik verstond niets en wist nooit waar ik heen ging of wat er ging gebeuren.”

vochtige ogen en een brok in haar keel toont ze zich echter vastbesloten om haar verhaal naar buiten te brengen. Ze beseft dat het de enige manier is om haar eigen trauma te verwerken én wellicht dat van andere meisjes te voorkomen. De moed om haar verhaal te doen ontstond zo'n vier jaar na haar ontsnapping. Want na twaalf helse maanden op de zolderkamer wist Lei weg te glippen.

“Ik probeerde heel vaak weg te lopen”, vervolgt Lei, “maar ‘baas’ had alle deuren en ramen afgesloten. Als hij zag dat ik wilde vluchten, werd hij heel boos en mishandelde hij mij. Maar één keer toen hij weer eens dronken in slaap was gevallen, wist ik de sleutel te pakken en weg te rennen.”

De eerste landgenoten die Lei tegenkwam, klampte ze direct aan. Zij hielpen haar op weg richting het asielzoekerscentrum (AZC) in Ter Apel. Lei sprak geen woord Nederlands, had geen idee waar ze terecht

was gekomen en wist niet of ze de mensen in het AZC kon vertrouwen. Ze hield haar verhaal voor zich. Tot overmaat van ramp ontdekte ze na enkele weken dat ze zwanger was.

Veel zorgen

Haar zwangerschap leidde tot de geboorte van een kerngezond dochttertje. Inmiddels woont de 23-jarige Lei met haar 5 jaar oude dochttertje in een rijtjeswoning ergens in het zuiden van Nederland. Ze heeft geen idee of ‘baas’ of een van de vele bezoekers de vader is. Naast het moederschap studeert Lei. Maar haar leven is lang niet zo onbezorgd als ze graag zou willen.

Lei is nog elke nacht bang in het donker en slaapt alleen met het licht aan. Bovendien vreest ze dat ‘baas’ haar een keer vindt. Daar komt bij dat haar huidige leventje is gebouwd op een zeer wankel basis. Doordat ze bij het AZC aanvankelijk niet durfde te vertellen wat er precies met haar was gebeurd, kwam het politieonderzoek pas jaren later op gang.

‘Baas’ was toen al lang gevlogen. De politie zoekt nog altijd naar bewijzen die haar hartverscheurende verhaal kunnen ondersteunen. Als dat niet lukt dreigt ze haar verblijfsvergunning te verliezen en samen met haar dochter uit ons land te worden gezet. En terwijl Lei een bang leven vol onzekerheden leidt, lopen de daders van al het kwaad hoogstwaarschijnlijk nog vrij rond.

Noot redactie: Het verhaal is waar gebeurd, de naam Lei is bedacht. Haar ware identiteit is bij de uitgever bekend.

Geen contact met familie

Lei heeft sinds haar gedwongen vertrek uit China - zeven jaar geleden - nooit meer contact gehad met haar familie. Een telefoon en een postadres kennen ze op het armoedige Chinese platteland niet en erheen gaan is onmogelijk omdat ze Nederland daarna niet meer in komt. Lei hoopt haar familieleden na het bemachtigen van een Nederlands paspoort ooit weer te kunnen opzoeken.

"Eén belletje
had mij enorm
veel ellende kunnen
besparen"

PROSTITUTESLACHTOFFER SCHUDT
BUITENWERELD WAKKER

Linda Futa-van Goch werd 27 jaar geleden tot prostitutie gedwongen door haar 'vriend'. Nog altijd is ze verdrietig en geschokt dat veel mensen haar prostitutieleven met een simpele melding bij de politie hadden kunnen voorkomen, maar dat niet hebben gedaan. "Tegenwoordig zie ik tot mijn afgrijzen precies hetzelfde gebeuren."

De verontwaardiging en de diep-gewortelde wil om mensen bewust te maken dat ze gedwongen prostitutie kunnen helpen voorkomen, zorgden ervoor dat Linda enkele jaren geleden onder de naam 'Open Ogen' een bureau startte om mensen vanuit haar eigen ervaringen voor te lichten en te adviseren over loverboypraktijken. Maar ze heeft het verschrikkelijkste jaar uit haar verleden nog altijd niet 100 procent verwerkt. Een jaar

dat begon met een middagje op een zonnig Rotterdams terras met twee vrienden.

Gezellig

"Op het terras ontmoetten we Rob", rakelt Linda de herinneringen op die ze op haar twintigste meemaakte. "Het was een indrukwekkende en interessante man, die ons wat te drinken aanbood en ons drieën na een gezellige middag uitnodigde om

het weekend daarop met hem te gaan varen naar Amsterdam. Dat deden we. Het klikte tussen Rob en mij en we kregen een relatie. Drie maanden lang hadden we een ontzettend leuke tijd samen. Tot die ene avond in de Rotterdamse discotheek New Orleans."

Linda wordt even stil als de naam van de inmiddels gesloten discotheek valt. Enkele seconden later blijkt

waarom. "Rob ging wat te drinken halen en toen ik even alleen in de disco stond, werd ik aangesproken door een man. Ik wimpelde hem af, maar toen Rob terug kwam, herkende ik hem niet meer terug. Hij was kwaad omdat ik met een andere man had staan praten. Hij luisterde niet eens naar mijn reactie. Het vuur stond in zijn ogen, hij was één brok agressie."

Linda kreeg op de dansvloer een kopstoot, gevolgd door enkele klappen in haar gezicht. Rob sleepte de jonge Rotterdamse aan haar haren mee naar het toilet, waar ze compleet werd afgetuigd. Hevig bloedend werd Linda meegesleept naar buiten. Geen van de overige discogangers, de barman of de portier greep in. Aangekomen in zijn auto haalde Rob een groot stiletto-mes uit zijn zak. Spelend met het steekwapen zei Rob dat Linda wel mocht gaan. Linda: "Iets in me zei me dat ik het niet zou overleven als ik zou wegrennen, dus ik bleef zitten."

Eigen schuld

Rob sloot Linda op in zijn appartement in Den Haag en praatte op haar in. Hij had spijt, maar het was haar eigen schuld. Linda verkeerde in een shock. "Ik wist dat het niet mijn schuld was en haatte hem, maar diep van binnen wist ik dat ik hem gelijk moest geven. Ik was doodsbang en wilde hem niet boos maken. Want als hij niet boos was, kon ik het misschien overleven."

Linda verzeilde in nog grotere problemen toen Rob haar liet

"Vreselijk te beseffen dat al die mensen hadden kunnen voorkomen dat ik zo ben misbruikt"

werken in de Geleenstraat (prostitutiestraat) in Den Haag. Ze protesteerde, maar werd opnieuw gruwelijk mishandeld. De destijds 20-jarige Linda zag geen weg meer terug. Vijf, zes, soms zeven dagen in de week zat ze achter het raam, vaak vele uren achtereen. Van de verdiensten zag ze zelf geen cent terug. Ondertussen woonde ze nog steeds met Rob samen in zijn appartement. "Ik was zowel geestelijk als met fysiek geweld geïndoctrineerd. Zelfs als de politie vroeg of ik er vrijwillig zat, zei ik 'ja'. Ik had mijzelf ervan overtuigd dat het zo was. Want ik kon toch zo weglopen?"

Weglopen kon Linda echter niet, want Rob zou haar weer opzoeken en mishandelen. Ze wist pas na vele maanden te ontkomen aan haar 'vriend', toen iemand uit haar voormalige vriendenkring Linda achter het raam zag staan en haar familie inlichtte. Haar zwagers hielpen haar uiteindelijk weg te komen. "Dat was mijn redding. Ik kon me verschuilen achter mijn familie. Zij hadden mij weggehaald, ik was niet zelf weggelopen, dus Rob kon niet meer kwaad op mij worden."

Complot

De laatste jaren vielen voor Linda de puzzelstukjes op hun plek, doordat ze stukje bij beetje ontdekte hoe Rob te werk was gegaan. De man die

haar in de New Orleans aansprak toen ze even alleen stond, zat in het complot. De portier van de discotheek kreeg geld om zijn mond te houden. Ook kwam ze er tot haar afgrijzen achter dat de vriend en vriendin met wie ze op het terras zat later te weten kwamen welke praktijken Rob er op na hield en niet ingrepen.

"Het is vreselijk om te beseffen dat al die mensen hadden kunnen voorkomen dat ik zo ben misbruikt", zegt Linda. "Zij wisten wat er gebeurde, maar zeiden niets. En exact hetzelfde gebeurt nu nog steeds in discotheken door het hele land. De meeste mensen hebben werkelijk geen flauw benul hoe vaak het voorkomt en schakelen zelf ook de politie niet in omdat ze niet zeker weten of er iets mis is."

"Maar dat hoeven ze ook niet te weten", gaat Linda geïrriteerd verder. "Daar zijn specialisten voor! Maakt een groepje jongens op straat neukbewegingen rondom een meisje? Denk dan niet 'wat een slet', maar bel meteen 112. Als de politie langskomt, wordt het voor die gasten al lastiger. Bovendien komt het later met de vervolging van pas als iemands naam in meerdere dossiers opduikt. Meld daarom elk vermoeden, anders verbetert het nooit."

Van der Valk bindt strijd aan met hotelprostitutie

HOTELKETEN WERKT DE HOTELPROSTITUTIE ZOVEEL MOGELIJK TEGEN

Van der Valk voert de strijd met de hotelprostitutie verder op. Het is tegen de wet, ongewenst en bovendien kan sprake zijn van het onbedoeld meewerken aan vormen van gedwongen prostitutie. De hotelketen trekt samen op met de regionale politiekorpsen.

Van der Valk heeft de aanpak als een van de eerste hotelketens uitgewerkt in een protocol. Dat is opgesteld in overleg met Koninklijke Horeca Nederland en het Korps Landelijke Politie Diensten (KLPD). "Het doel is onze hotels onaantrekkelijk te maken voor prostitutie en mensenhandel", zegt Van der Valk-woordvoerder Vincent van Leeuwen. "Dat doen we binnen de mogelijkheden van de wet, zonder de privacy van de klant en onze gastvrijheid aan te tasten. Onze gasten moeten zich welkom blijven voelen."

Hotelkamers gelden voor prostituees sinds jaar en dag als geschikte locatie om mannen te ontvangen en ook in ons land komt hotelprostitutie voor. Hoewel bij Van der Valk al lange tijd een zero tolerance-beleid geldt, is het protocol ingesteld om prostitutie nog beter tegen te kunnen gaan.

"Al onze hotels in Nederland zijn voorzien van camera's. En hoewel we natuurlijk niet zien wat in de kamers gebeurt, zijn we alert op bepaalde gedragsuitingen van gasten. Die staan beschreven in het protocol dat alle vestigingen hanteren."

Legitimeren

Onder het motto 'voorkomen is beter dan genezen' maakt Van der Valk de hotels lastiger toegankelijk voor onbevoegden. Zo houden portiers ook 's nachts de entree in de gaten. Verder zijn steeds meer ruimtes in en om de hotels alleen nog toegankelijk voor gasten die een kamer hebben geboekt en over een sleutel beschikken. "Bij het inchecken letten onze medewerkers scherp op onder meer het legitimatiebewijs en de creditcardgegevens. We bewaren gegevens, zodat de politie ze achteraf kan opvragen."

Hij erkent dat iemand 'gewoon' een kamer kan boeken om vervolgens de kamersleutel aan iemand anders te geven. "Maar", zegt Van Leeuwen, "we maken het een kwaadwillende in elk geval moeilijker." De 'antennes' scannen verder voortdurend op prostitutiesignalen. "Als een kamer op één dag door verschillende mensen wordt bezocht, de schoonmakers er drie dagen niet in mogen of aan de betaling iets mankeert, trekt ons personeel direct aan de bel."

Details

Vaak betekent dit dat er een belletje naar de politie gaat. "Dat kan al gebeuren als een receptioniste simpelweg het gevoel heeft dat er iets niet klopt. Dan geven we bijvoorbeeld het kenteken van de auto door van degene die bij ons de kamer heeft gehuurd. Op basis daarvan kan de politie al het nodige onderzoek doen."

Politie traint personeel

De politie Noord-Holland Noord verricht in het najaar van 2011 een speciale training voor het personeel van Van der Valk in Akersloot. Na de training moeten de medewerkers nog beter in staat zijn illegale prostitutie binnen het hotel te signaleren én weten wat ze vervolgens kunnen doen. De korpsexpert mensenhandel vertelt onder meer aan welke specifieke gedragsuitingen pooiers en prostituees zijn te herkennen.

